

1. maj 2012

FM 2012/40

Hermed fremsættes følgende beslutningsforslag i henhold til § 33 i Forretningsordenen for Inatsisartut:

**Forslag til Inatsisartutbeslutning om ændringer i vand- og energiprissystemet 2013
(Grøn Vækst og Velfærd)**
(Medlem af Naalakkersuisut for Boliger, Infrastruktur og Trafik)

Indhold

Del 1. Naalakkersuisuts forslag til ny model for vand- og energiprissystem

<u>Resumé af forslaget.....</u>	<u>3</u>
<u>Naalakkersuisuts forslag til ændringer af prissystemet.....</u>	<u>7</u>
<u>Forslagets konsekvenser.....</u>	<u>12</u>
<u>Omkostninger ved at forsyne med el, vand og varme.....</u>	<u>19</u>
<u>Den nuværende tarifstruktur.....</u>	<u>23</u>
<u>Bilagsoversigt.....</u>	<u>28</u>

Resumé af forslaget

Dette beslutningsforslag foreslår en revidering af den gældende prisstruktur på el, vand og varme.

Inatsisartut har i Finansloven for 2012 besluttet gradvist at udfase driftstilskuddet til Nukissiorfiit (ca. 66 mio. kr. i 2012). Driftstilskuddet anvendes til at fastholde maksimalpriserne for el og vand og de særligt lave fiskeriindustritariffer. Udover driftstilskuddet finansieres maksimalpriserne og fiskeriindustritarifferne med omfordeling fra salget af varme og minimalprisen på el.

Udfasningen af driftstilskuddet skaber et behov for øget forbrugerbetaling for forsyningsydelser, hvis det nuværende forsyningsniveau skal opretholdes og udvikles. Men derudover er der en række ulemper ved det nuværende prissystem, der i sig selv skaber et behov for en revision af, hvordan vi fastsætter og regulerer vores vand- og energipriser.

Omfordelingen over forsyningspriserne betyder, at omkostningerne bliver uigennemsigtige for privatforbrugere, erhvervslivet og de politiske beslutningstagere. Dette kan føre til højere forsyningsomkostninger og en mindre ressourcerigtig energiforsyning. Eksempler på dette er varmepriserne, der i dag er en barriere for udbredelsen af klimavenlig fjernvarme samt kunstigt lave fiskeriindustritariffer, der ikke skaber incitament for mere effektiv energiudnyttelse hos fiskeriindustrivirksomhederne.

En anden ulempe ved priserne i dag er, at den omfordeling, der sker over forsyningspriserne, rammer socialt skævt og ikke nødvendigvis kommer de husstande til gode, der har behov for økonomisk hjælp.

Naalakkersuisut stiller derfor forslag om en række ændringer i vand- og energiprissystemet, der samlet skal sikre en overgang til en forsyningsøkonomi, der skal hvile i sig selv fra 2019. Beslutningsforslaget består af følgende hovedpunkter, som Naalakkersuisut beder Inatsisartut om at tage stilling til:

- Fiskeindustriens rabatter bevares men reduceres gradvist.
- Byer over 1.500 indbyggere overgår til kostægte priser, dog med en minimalpris, der skal finansiere subsidierede priser i de mindre bosteder og fiskeindustriens rabatter. Maksimalpriserne på el og vand i byer over 1.500 indbyggere ophæves.
- Der indføres subsidierede priser i mindre bosteder - byer og bygder under 1.500 indbyggere. Priserne i de mindre bosteder fastsættes ud fra de nuværende maksimalpriser ud fra et solidaritetshensyn. Priserne i de mindre bosteder reguleres med Nukissiorfiits omkostningsstigninger og -fald til at levere forsyning til de mindre bosteder. Underskuddet fra dette finansieres af minimalpriser og provenuet fra salget af varme. Prisen for offentlig forsyning med fjernvarme sænkes for at sikre et incitament til at benytte miljøvenlig offentlig varmforsyning.

Udover de principielle ændringer i prisstrukturen og omfordelingen foreslår Naalakkersuisut også nogle mere tekniske ændringer i det nuværende prissystem. Forslagets principper omfatter også Mittarfeqarfiit, som leverer el og vand i Narsarsuaq, Kangerlussuaq og Kulusuk.

1.1 Begrundelse for forslaget - ulemperne ved den gældende prisstruktur

Den gældende prisstruktur, Ensprisreformen fra 2004, var en overgangsordning for en gradvis udfasning af de landsdækkende enspriser på el og vand. Målet var at indføre lokalitetsbestemte kostægte priser¹. Overgangen fra enspriser til kostægte priser skulle ske gennem minimal- og maksimalpriser, der gradvist skulle aftrappes indtil de - efter hensigten - skulle forsvinde i 2009.

I 2006 og igen i 2008 valgte det daværende Landsstyre på grund af stigende oliepriser at lade maksimalpriserne stige mindre end omkostningsudviklingen tilsagde. I perioden 2010–2012 har ensprisreformen været videreført, og maksimalpriserne har kun været reguleret med Nukissiorfiits stigninger og fald i omkostninger til at producere el og vand.

Naalakkersuisut foreslår med dette forslag til Inatsisartutbeslutning at ændre prissystemet, fordi ensprisreformen i dag har nogle store negative konsekvenser for samfundet. Den gældende prisstruktur er omkostningstung for landskassen og fordi ordningen på flere områder trænger til et eftersyn.

En af de væsentligste grunde til at Naalakkersuisut mener, at der skal gøres op med ensprisreformen, er de omkostninger en fortsættelse af ensprisreformen vil have for landskassen. En uændret fortsættelse vil koste landskassen ca. 60 – 70 mio. kr. om året i driftstilskud til maksimaltariffen og rabatten til fiskeriindustrien. Det er mange penge, som Naalakkersuisut mener, vi som samfund bedre kan anvende til andre formål, såsom uddannelse, et løft af socialområdet eller et bedre sundhedsvæsen. Inatsisartut har også med Finansloven for 2012 besluttet, at driftstilskuddet skal udfases.

Grønland står overfor en periode, hvor bloktilskuddet på grund af inflation og et voksende udgiftspres gradvist vil blive udhulet. Det traditionelle fiskeri- og fangsterhverv er udsat for økonomiske og strukturelle udfordringer. Dertil kommer stigende offentlige udgifter til at forsørge et voksende antal ældre. Hvis Grønland skal nå sit mål om stadig større økonomisk og politisk selvstændighed, er der samtidig behov uddannelse og opkvalificering af den hjemmehørende arbejdskraft. Det nødvendiggør en prioritering af de midler, som vi i dag og i fremtiden har til rådighed.

Den gældende prisstrukturens omkostning for landskassen er dog langt fra den eneste grund til, at Naalakkersuisut foreslår ændringer i den måde, vi i dag fastsætter vores vand- og energipriser.

Den gældende prisstruktur har flere ulemper:

- Der sker i dag en stor uigennemsigtig krydssubsidiering² både geografisk, indenfor kundegrupper og mellem forskellige varegrupper.
- Der gennemføres fordelingspolitik og socialpolitik over vand- og energipriserne. Omfordelingen finansieres socialt skævt og kommer ikke nødvendigvis personer med lave indkomster til gavn.

¹ Med en lokalitetsbestemt kostægte pris menes at prisen svarer til, hvad det reelt koster at producere en kilowatttime el eller en kubikmeter vand i den enkelte by eller bygd.

² Ved krydssubsidiering forstås, at en virksomhed overfører samtlige eller nogle af omkostningerne ved sine aktiviteter inden for ét produkt eller geografisk marked til aktiviteterne inden for et andet produkt eller geografisk marked. Kilde: <http://www.kfst.dk/?id=16773>

- Varmepriserne skaber ikke incitament til at forbruge miljørigtig fjernvarme: Fjernvarme, der produceres billigt med vedvarende energi, prissættes så højt, at den ikke er konkurrencedygtig med varme produceret med fossile brændstoffer.
- Rabat til fiskeriindustrien finansieres af landskassen og de almindelige forbrugere. Rabatten tilskynder ikke industrien til at effektivisere deres produktion.

Den gældende prisstruktur kan bedst beskrives som en blød mellemvej mellem landsdækkende enspriser og lokalitetsbestemte kosttægte priser. Målet om mere kosttægte priser kan kun siges at være delvist nået.

Særligt prisen på vand er langt fra målet om kosttægte priser. I 2012 er der kun 3 byer – eller lidt over 25.000 personer - som betaler kosttægte vandpriser. Det er et fald på 8 byer og næsten 23.000 personer siden 2008. Alle andre byer og bygder betaler i dag en subsidieret pris for deres vand. Det er ikke økonomisk bæredygtigt, at en så stor andel af befolkningen betaler subsidierede vandpriser.

Når så mange byer og bygder har kunstigt lave eller høje priser, betyder det, at mange forbrugere og erhvervsvirksomheder stadig ikke får kendskab til de reelle omkostninger ved at forsyne dem med el, vand og varme. Prissystemet er uigennemtsigtigt og forbrugere og virksomheder tilskyndes ikke til at tilpasse deres forbrug til produktionsomkostningerne. I de større byer er priserne i dag kunstigt høje, hvilket er til gene for privatforbrugere og erhvervslivet i de pågældende byer.

Omkostningerne til at drive forsyning bliver dermed i stor udstrækning skjult for forbrugerne, hvilket skævrider incitamentsstrukturen på forsyningsmarkedet. Dette kan føre til, at forbrugere, erhvervslivet og de politiske beslutningstagere træffer beslutninger, der fører til højere samfundsøkonomiske omkostninger til forsyning.

Et godt eksempel på de dårlige incitamentsstrukturer under den gældende prisstruktur er priserne for fjernvarme. Selvom størstedelen af Nukissiorfiits fjernvarme produceres med el fra vandkraft, som ikke udleder CO₂, og som producerer varmen billigere end et privat oliefyr, er prisen på fjernvarme sat højt. Dette får forbrugerne til at fravælge fjernvarme for i stedet at have et privat oliefyr. Forbrugernes valg fører her til en dårligere udnyttelse af fjernvarmenet og -anlæg, hvilket giver en ringere rentabilitet og økonomi for den offentlige fjernvarmeforsyning. Dette begrænser igen udbygningen af fjernvarmenettet. De høje varmepriser er nødvendige, fordi det overskud, som varmen giver, anvendes til at subsidiere fiskeindustriens tariffer og maksimaltarifferne for el og vand. Se afsnit 1.16 under om omfordeling under den gældende prisstruktur.

I dag varetages der fordelingspolitiske hensyn over el, vand og varmepriserne. Maksimalpriser på el og vand beskytter forbrugerne mod høje priser for at skabe større lighed mellem forbrugere i byer og bygder ud fra sociale og erhvervsmæssige hensyn. Men maksimalpriserne kommer både højt- og lavtlønnede beboere i bygderne til gavn i form af kunstigt lave el- og vandpriser.

Omfordelingen til bl.a. maksimalpriserne på el og vand finansieres ved, at nogle forbrugere betaler højere varme- og elpriser. Det er særligt varme- og elkunderne i Nuuk og Sisimiut, der betaler en overpris - det vil sige, at de betaler mere, end det koster at forsyne dem med el og varme.

Omfordelingen fra Nuuk og Sisimiut betyder også, at personer med lave indkomster i Nuuk og Sisimiut er med til at finansiere lavere el- og vandpriser i bygderne.

Situationen i dag er den, at der også bor mange personer med lave indkomster og sociale problemer i byerne. Vand- og energipriserne er ikke et effektivt instrument til at føre socialpolitik, da forsyningspriserne ikke afhænger af personernes behov for social hjælp. Omfordeling over forsyningspriserne bliver med andre ord ikke målrettet efter den enkelte husstands behov for økonomisk støtte. Forbrugernes omkostninger til el, vand og varme afhænger af størrelsen af forbruget og af forsyningsvirksomhedens priser.

Fiskeindustriens priser holdes lave med tilskud og omfordeling

Fiskeriindustrien betaler i dag kun en lille del af omkostningerne forbundet med at forsyne dem med el og vand. Dette betyder, at der over forsyningsøkonomien bliver brugt mange penge på hvert år at give reje- og fiskeriindustrien bedre rammevilkår til at forarbejde og nedfryse deres produkter her i landet.

Målet med fiskeriindustritariffen har været at fastholde hjemmehørende fiskeriindustri og arbejdspladser ved at sikre gode rammevilkår for erhvervet. Men fiskeriindustritarifferne er i sig selv meget omkostningskrævende. Det er endvidere svært at vurdere, om subsidieringen omkostningseffektivt opnår sit mål om at fastholde eksporterende produktion med forarbejdning af fiske- og reje produkter i Grønland.

Af Skatte- og Velfærdskommissionens anbefalinger for erhvervs- og arbejdsmarkedspolitikken fremgår:

”Overordnet peger kommissionen på, at en effektiv udnyttelse af naturressourcerne kan bidrage til at øge nationalindkomsten. For at sikre dette anbefaler kommissionen, at der gennemføres en velovervejet regulering, hvilket samtidigt kan give grundlag for offentlige indtægter ved at opkræve ressourceafgifter. Det kræver reguleringer der sikrer, at virksomhederne har incitament til at udnytte ressourcerne hensigtsmæssigt, og incitament til at sikre en effektiv produktion. *Støtteordninger, gunstige afskrivningsregler, indhandlingspligt og andre forvridende regler bør undgås. På nogle områder kan der være behov for overgangsløsninger, men disse bør senest være udfaset i 2020.*”³ [Beslutningsforslagets kursivering]

En udfasning af den nuværende fiskeindustritarif er i overensstemmelse med Skatte- og Velfærdskommissionens anbefaling om at sikre en effektiv udnyttelse af naturressourcerne, der bidrager til at Grønland høster et større udbytte af fiskerierhvervet. Et udbytte skal i den henseenderne både ses som de skatteindtægter, lønninger og den økonomiske aktivitet, som industrien generer, men også ud fra de begunstigelser og direkte og indirekte subsidier, som industrien modtager.

Den nuværende tarifstruktur indeholder en væsentlig subsidiering af fiskeindustriens tariffer, idet de kun betaler 41,5 pct. af enhedsomkostningerne på lokaliteten. Ordningen skønnes i 2012 at koste ca. 90 mio. kr., som finansieres via omfordeling fra andre kunder og landskassen. Desuden medfører den nuværende fiskeritarif et forbrugsmønster, der fortsat tager udgangspunkt i et betydeligt niveau af subsidiering: Fiskeindustrivirksomhederne bliver derfor ikke tilskyndet til at flytte produktionen til de byer og bygder, hvor der er billigere

³ Se hertil Naalakkersuisuts Redegørelse om opfølgning på Skatte- og Velfærdskommissionens betænkning. Departementet for Finanser, september 2011

vand- og elpriser, eller hvor de marginale omkostninger for yderligere el- og vandproduktion er faldende.

Naalakkersuisuts forslag til ændringer af prissystemet

Naalakkersuisut har formuleret tre overordnede målsætninger for et nyt energiprissystem:

- Mere gennemsigtige og kosttægte priser
- Mere hensigtsmæssige incitamentsstrukturer
- En omfordeling skal målrettes der, hvor behovet er størst

På baggrund af de tre overordnede mål har Naalakkersuisut udarbejdet forslag til Inatsisartutbeslutning om ændring af prissystemet, der overordnet består af 4 elementer:

1. En gradvis reduktion af fiskeindustriens rabatter.
2. Forbrugeres priser skal gøres mere kosttægte, og en subsidiering skal målrettes de mindre byer og bygderne.
3. Prisen for offentlig varmforsyning skal skabe incitament til at blive tilsluttet fjernvarme.
4. Landskassens tilskud til vand- og energiforsyning skal væk, og forsyningsvirksomhederne skal økonomisk hvile i sig selv.

Almindelige forbrugere omfatter alle andre forbrugere end fiskeriindustrivirksomheder. Det vil sige privat personer, virksomheder og offentlige institutioner. Tarifferne er de priser, som forbrugerne betaler for at forbruge en enhed el, vand eller varme. Priser og tariffer anvendes som synonyme.

I det følgende afsnit vil de enkelte elementer i forslaget, samt baggrunden for at Naalakkersuisut stiller dette konkrete mål, blive behandlet.

1.2 Forslag til priser for fiskeriindustrivirksomheder

Naalakkersuisut foreslår at formindske fiskeindustrirabatten gradvist over en periode på 7 år.

- Fiskeriindustriens tariffer hæves gradvist - fra at udgøre 41,5 % af lokalitetens kosttægte priser - til de i 2019 er på 60 % af lokalitetens kosttægte el- og vandpriser.
- I de mindre bosteder vil fiskeriindustriens tariffer udgøre samme procentandel af lokalitetens kosttægte pris.

Fiskeriindustriens tariffer								
År.	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019
% af alm. forbrugeres tarif	41,5	44,1	46,8	49,4	52,1	54,7	57,4	60,0

Baggrunden og hensynene bag Naalakkersuisuts forslag er som følgende:

- Den indirekte subsidiering af fiskeriindustrien over el- og vandpriserne skal reduceres i overensstemmelse med Skatte og Velfærds Kommissionens betænkning.
- Reduktionen skal tage hensyn til, at fiskeriindustrien bidrager til beskæftigelsen og er storforbruger af særligt vand. En reduktion skal derfor gennemføres under hensyntagen til, at lukning af fiskeriindustrivirksomheder kan føre til tab af arbejdspladser og samtidig føre til højere vandpriser for andre forbrugere.

- Reduktionen af rabatten skal derfor ske gradvist af hensyn til det eksisterende fiskerierhverv og arbejdsmarkedet. Tempoet af en udfasning bør derfor så vidt muligt tilpasses de generelle økonomiske forventninger til, hvornår behovet og jobmulighederne opstår indenfor andre erhvervssektorer, såsom råstofsektoren.
- Reduktionen skal endvidere give fiskeriindustrivirksomhederne mulighed for at tilpasse deres virksomhed til højere vand- og elpriser, hvorfor en behandling af forslaget til forårssamlingen er essentiel.
- En reduktion skal derfor gennemføres gennemsigtigt, så virksomhederne på et tidligt tidspunkt bliver bekendt med stigninger og dermed får mulighed for at foretage de nødvendige investeringer og driftstilpasninger, der kan minimere deres omkostninger til el og vand.

Selvom det er Skatte og Velfærdskommissionens anbefaling, at der over tid sker en fuldstændig udfasning, er det imidlertid Naalakkersuisuts vurdering, at der både er *behov og grundlag* for en rabatordning til fiskeindustrierhvervet. *Behov* idet fiskeriindustrien fortsat er en væsentlig arbejdsgiver, og fordi der særligt i bygderne ikke er mange andre erhvervssektorer, som arbejdstagere i dag kan skifte til. En fiskeriindustriabatordning skal dermed være med til at sikre en gradvis omstilling af det traditionelle fisker- og fangererhverv til en mere moderne fiskerisektor og andre sektorer ved i en periode at være med til at fastholde arbejdspladser i erhvervet. Dette skal ses i sammenhæng med Naalakkersuisuts intention om at sikre en balanceret erhvervsudvikling, således at omstillingen af erhvervslivet sker i takt med, at andre erhvervssektorer efterspørger arbejdskraft⁴.

Desuden er der også på mange lokaliteter et *grundlag for* en rabat til fiskeindustrien. Fiskeindustrien er på en række lokaliteter storforbrugere af el og særligt vand. Afsætningen til fiskeindustrien påvirker dermed tariffene for andre forbrugere positivt, fordi fiskeindustrien er med til at sænke enhedsomkostningerne for alle. Omvendt vil en lukning af fiskeriindustrien på visse lokaliteter medføre markant højere tariffer for almindelige forbrugere. Det skyldes, at forsyningsanlæggene dimensioneres ud fra lokalitetens samlede forbrug af el og vand. Desuden er omkostningerne ved produktion af vand primært kapacitetsomkostninger (faste omkostninger, der ikke varierer afhængigt af produktionen).

Desuden kan højere tariffer for fiskeindustrien medføre, at nogle virksomheder vælger at blive selvforsynende med el og vand, hvilket vil påvirke afsætningen og CO₂-udledningen negativt og igen medføre højere priser for de resterende forbrugere.

Under udarbejdelsen af beslutningsforslaget har man som alternativ til fiskeriindustritariffen arbejdet med en storkunderabat. En storkunderabat har ikke vist sig hensigtsmæssigt bl.a. vil det give større virksomheder en konkurrencefordel overfor mindre nystartede virksomheder. Finansieringen af en storkunderabatordning ville på nogle lokaliteter kunne betyde markant højere forbrugerpriser.

1.3 Almindelige forbrugeres el- og vandpriser

Det er Naalakkersuisuts målsætning, at der i højere grad end i dag skal være en sammenhæng mellem forbrugernes priser og omkostningerne til at producere el og vand. Naalakkersuisuts målsætning er at skabe bedre rammer for udnyttelsen af grøn el til vækst i byer. At sikre gode rammevilkår i vækstbyerne er essentielt for at udvikle Grønland mod en mere selv bærende økonomi. Samtidig skal der være en solidaritet med forbrugerne i de mindre byer og bygder.

⁴ Redegørelse om opfølgning på Skatte- og Velfærdskommissionens betænkning s. 12f.

Naalakkersuisut foreslår, at almindelige forbrugere opdeles i de følgende 2 kategorier for beregning af forbrugernes el- og vandpriser:

Byer med flere end 1.500 indbyggere

- Lokalt bestemte, kostægte priser for el og vand
- Maksimalpriserne for el og vand udfases.
- Minimalpriserne for el og vand bevares for bla. at finansiere enspriser i bosteder med færre end 1.500 indbyggere.

Bosteder med færre end 1.500 indbyggere

- Der indføres enspriser for el og vand baseret på maksimalpriserne i 2012
- Enspriserne reguleres kun på baggrund af Nukissiorfiits generelle omkostningsstigninger og -fald til at forsyne lokaliteterne.

På baggrund af principperne er der udarbejdet nogle skønnede tal for prisudviklingen i 2013. Tallene er skønnede og kan derfor ikke tages som udtryk for, at priserne reelt vil blive præcist sådan.⁵

El:	Tarif 2013*	Tarif 2012		Ændring i kr.	Ændring i pct.
	<i>kr. pr. kWh</i>				
Mindre bosted pris	3,40	Maksimalpris	3,33	0,07	2,1 %
Minimaltarif (estimeret)	1,70	Minimalpris	1,65	0,05	3,0 %

Vand:	Tarif 2013*	Tarif 2012		Ændring i kr.	Ændring i pct.
	<i>Kr. pr. m3</i>				
Mindre bosted pris	36,00	Maksimalpris	35,91	0,09	0,3 %
Minimalpris (estimeret)	16,20	Minimalpris	14,60	1,60	11,0 %

* estimeret 2013 tal.

En overgang til kostægte priser på alle lokaliteter vil ikke være hensigtsmæssigt af flere årsager: For det første er der nogle lokaliteter, der på grund af deres størrelse og geografiske placering ville få meget høje tariffer. Kostægte priser vil i de tilfælde være en stor økonomisk belastning for forbrugerne i bygderne og mindre byer. Det kan endvidere betyde, at nogle forbrugere vælger at blive selvforsynende, hvilket kan medføre en negativ spiral af faldende omsætning og stigende priser for de resterende forbrugere. Selvom prisstigninger for

⁵ 2013-tallene er baseret på foreløbige enhedsomkostninger for 2011. Enhedsomkostningerne er ikke godkendt af revisionen. Tallene belyser alene ændringerne i tarifberegninger og omfordelingen m.v. Beregningerne er baseret på alt andet lige forudsætninger, dvs. de inkluderer ikke udviklingen i omkostninger f.eks. rente, afskrivninger og oliepriser.

almindelige forbrugere kan modvirkes mere effektivt af overførselsindkomster, vil kostægte priser stadig betyde en markant forværring af rammevilkårene i de mindre bosteder, hvilket vil være til ugunst for erhvervslivet i de mindre bosteder.

Skillelinjen er lagt ved 1.500 borgere ud fra betragtninger om at byer med flere end 1.500 indbyggere har en tilstrækkelig forsyningsøkonomisk størrelse til at kunne hvile i sig selv, forsyningsøkonomisk set.

Naalakkersuisut mener, at beskyttelsen af de mindre bosteder bedst kan opnås ved at sikre gode grundvilkår i de mindre bosteder. Det er derfor Naalakkersuisuts forslag, at en subsidiering skal målrettes, og at et tilskud målrettes til de lokaliteter, der ikke har en størrelse til at kunne være selvkørende forsyningsøkonomisk.

Der kan argumenteres for, at hvor mindre bosteders kostægte priser er lavere end den fastsatte pris for de mindre bosteder, skal lokaliteten have den lavere pris. Dette argument er blandt andet fremkommet under høringen af forslaget. Scenariet er ikke medregnet i forslaget, men kan indarbejdes og et forsigtigt skøn indikerer at omkostningen til dette vil være i omegnen af 10 mio. kr. årligt. Ændringen vil betyde, at minimalprisen i de større byer vil skulle hæves.

I Bilag 2 findes en oversigt over skønnede tariffer i 2013. Priserne er baseret på foreløbige enhedsomkostninger i 2011, der ikke er godkendt af revisionen. Hertil er tillagt en forventet omkostningsstigning. Bilagene viser kun den skønnede prisudvikling; de viser ikke, hvordan priserne reelt bliver i 2013. Forslaget her beskriver den overordnede byrdefordeling, og indikere størrelsesforhold, men i det der ikke foreligger et budget for 2013 er tallene prisindikationer og de vil blive justeret.

Prisen i de mindre bosteder vil fra 2013 blive reguleret med udviklingen i Nukissiorfiits omkostninger til at forsyne lokaliteterne med el og vand. Reguleringen af ensprisen vil dermed minde om, reguleringen af maksimalprisen i dag

Udover at omfordelingen skal målrettes, skal det fremgå klart, hvor midlerne til dette kommer fra. Derfor skal priserne i de mindre bosteder finansieres af minimalpriser i byer over 1.500 indbyggere. Minimalpriserne på el og vand vil blive fastsat og reguleret for at dække det underskud, der vil opstå som en følge af priserne i de mindre bosteder og fiskeindustrirabatten. Minimalprisen vil således blive fastsat på baggrund af det løbende behov for omfordeling i forsyningsøkonomien (residualværdi).

1.4 Tarifferne for offentlig forsyning med varme

Som beskrevet i afsnit 1.15 under om varmepriserne er prisen for fjernvarme i dag alt for høj. Dette hæmmer udbredelsen af fjernvarme, hvilket er uheldigt, da opvarmning med fjernvarme har en række fordele i forhold til f.eks. private oliefyr.

Naalakkersuisut foreslår, at varmeprisen fra 2013 skal fastsættes ud fra følgende principper:

- Prisen bevares som landsdækkende enspriser for henholdsvis:
 - Fjernvarme, kr. pr. MWh
 - Afbrydelig fjernvarme, kr. pr. MWh ⁶

⁶ Ved afbrydelig fjernvarme har forsyningsvirksomheden ikke forsyningspligt, og kunden skal derfor have f.eks. en oliekedel til rådighed i perioder, hvor der ikke leveres fjernvarme.

- Modellen for prisfastsættelsen skal som i dag tage udgangspunkt i omkostningen ved at producere varme ved brug af olie. Men prisberegningen skal moderniseres, så den bl.a. tager med i betragtning, at moderne oliefyr har en højere udnyttelsesgrad af olie.
- Prisen skal fastsættes, så den skaber et incitament for husstande og virksomheder til at skifte til fjernvarme, hvis der er mulighed for tilslutning.
- Prisen for afbrydelig fjernvarme skal tage hensyn til, at forbrugerne her selv skal have en oliekedel eller anden varmeform som backup, hvis der i en periode ikke er offentlige forsyning med fjernvarme.
- Prisen for varme skal overordnet bevares som provenuskabende for forsyningsøkonomien.
- Prisen bevares endvidere som en landsdækkende varmepris. Dette skyldes, at fjernvarmenettet på mange lokaliteter kun har en begrænset udstrækning, og at der mange steder ikke er adgang til fjernvarmeforsyning, da dette ikke ville være økonomisk rentabelt.

Baseret på disse principper, har Nukissiorfiit udarbejdet et forslag til en beregningsmodel for varmepriserne. Det skal bemærkes, at der er tale om foreløbige beregninger, der ikke kan tages som udtryk for, hvad prisen reelt bliver i 2013. Priserne vil f.eks. blive højere, hvis olieprisen stiger i mellemtiden, da olie stadig indgår som en variabel i varmeprisen.

Fjernvarme					
	Pris estimat for 2013	Tarif 2012		Ændring i kr.	Ændring i pct.
	<i>Kr. pr. MWh</i>	<i>Kr. pr. MWh</i>		<i>Kr. pr. MWh</i>	
Fjernvarme	720	Fjernvarme	782	-62	-7,9%
Afbrydelig elvarme	600	Afbrydelig elvarme	717	-117	-16,3%

Baggrunden for forslaget om at ændre varmeprisen ud fra ovenstående principper, er:

- Fjernvarme fører generelt til en mere effektiv udnyttelse af energien fra f.eks. restvarmen fra oliebaseret elproduktion og affaldsforbrænding. Desuden produceres en del fjernvarme ved brug af overskydende elkapacitet fra vandkraftværker.
- Fjernvarme baseret på vandkraft og udnyttelse af restvarmen fra forbrændingsegnet affald og dieselbaseret elproduktion bidrager til at reducere udledningen af CO₂.
- Øget fjernvarmeudnyttelse kan reducere importen af fossilt brændstof, hvilket er godt for import-/ eksportbalancen.
- Større incitamenter for forbrugerne til at skifte til fjernvarme kan bidrage til at øge udbredelsen af kollektive varmeformer, hvilket kan øge udnyttelsen af restvarmen fra affaldsforbrændingen m.v.

For sammenligning mellem omkostning ved oliefyr og fjernvarme se bilag 4.

Varmeprisen bevares som en provenuskabende varmepris, idet det ellers vil kræve at andre forsyningspriser eller landskassens tilskud skal hæves tilsvarende. Men sænkningen af varmeprisen skal stadig være tilstrækkelig til at skabe de fornødne incitamenter på markedet for fjernvarme i forhold til i dag. Med forslaget skønnes provenuet for varme at være på ca. 54 mio. kr. i 2013 mod ca. 71 mio. kr. i 2012.

Forslaget vil skabe bedre incitamenter, men kan ikke stå alene. Udrulning af fjernvarmen og grønnere varmeformer vil kræve målrettede investeringer i infrastruktur og

affaldsforbrændingsanlæg. Forslaget skal derfor ses i sammenhæng med blandt andet Naalakkersuisuts Gælds- og Investeringsstrategi.

Forslagets konsekvenser

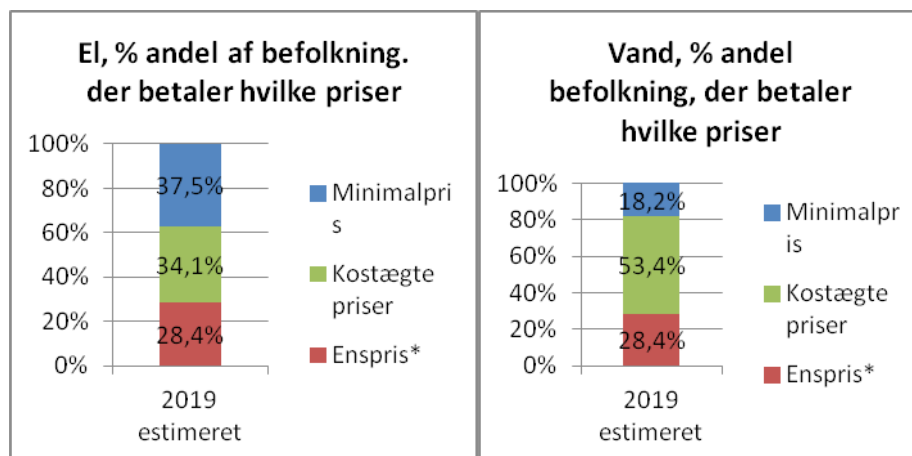
En gennemførelse af Naalakkersuisuts forslag vil have nogle konsekvenser, der overordnet kan opdeles i:

- **De direkte konsekvenser af forslaget.** De direkte konsekvenser er de økonomiske konsekvenser, som prisstigninger og -fald vil have for forbrugerne, virksomheder og det offentlige.
- **De afledte konsekvenser.** De afledte konsekvenser er de påvirkninger, som forslaget kan medføre i samfundet, når forbrugerne og erhvervslivet tilpasser sig til nye forsyningsomkostninger. Afledte konsekvenser kan f.eks. være, at detailhandelen vælger at sende en omkostningsstigning på el og vand videre til forbrugerne ved at hæve deres varepriser.

1.5 Konsekvenser for alm. forbrugere

Naalakkersuisuts forslag til ændringer af prissystemet vil økonomisk have blandede konsekvenser for forbrugerne. Almindelige forbrugere omfatter også erhvervsforbrugere, der ikke beskæftiger sig med fiskeindustrivirksomhed samt offentlige og kommunale institutioner.

- På mindre bosteder vil prisen gradvist stige efter Nukissiorfiits generelle omkostningsstigninger /-fald til at forsyne med el og vand. Det skal understreges, at der antageligt vil være tale om en gradvis optrapning, og niveauet skitseret i det ovenstående er estimater for 2013.
- Ophævelsen af maksimalpriser på el og vand vil medføre, at alle byer over 1.500 indbyggere vil betale kosttægte priser. Dette betyder, at prisen for vand generelt vil stige på mange lokaliteter. Dette skyldes imidlertid, at priserne i højere grad end i dag vil komme til at reflektere de reelle produktionsomkostninger. Dette øger gennemsigtigheden i prissystemet.
 - For vand vil følgende byer sandsynligvis opleve prisstigninger: Qaqortoq, Narsaq, Maniitsoq og Tasiilaq
 - For el vil følgende byer sandsynligvis opleve prisstigninger: Paamiut og Maniitsoq.
- Det betyder også, at eventuelle prisudsving, der opstår i enkelte år - som f.eks. elprisstigningerne i Qaqortoq og Narsaq i indeværende år vil påvirke priserne med den fulde stigning.
- Kunder med offentlig varmforsyning, vil få lavere omkostninger til opvarmning.
- De mindre bosteder udgør befolkningsmæssigt i dag kun ca. 30 procent af befolkningen. Det vil derfor blive en mindre andel af befolkningen der vil få subsiderede priser.
- Virksomheder og offentlige og kommunale institutioner vil ligeledes få en udgiftsstigning afhængig af lokaliteten.

Figur 1 viser andel af Nukissiorfiits forbrugere, der forventes at komme til at betale minimal-, kostægte- eller mindre bosteder priser.

Mer/mindre omkostninger for almindelige forbrugere (alle bosteder)

	2013	2019
Vand, Alm. forbruger	12,411	14,412
El, Alm. forbruger	0,66	30,376
Varme	-16,415	-16,415
I alt meromkostning	-3,344	28,373

Ovenstående oversigt viser, hvad almindelige forbrugere alt andet lige skønnet kommer til at betale mere i forhold til 2012.

Hvor vand i byerne normalt betales direkte af husstanden (eller opkræves indirekte af udlejer), betaler almindelige forbrugere i bygderne ikke direkte for vandet. I bygder afhenter forbrugerne vandet fra taphuse, og det er kommunerne, som afholder omkostningen til Nukissiorfiit. Dog udlægger Nukissiorfiit nogle steder sommer-vandledninger, hvor der foretages individuel afregning. En forøgelse af vandpriserne i bygderne vil derfor ikke direkte berøre borgerne, men i første omgang kommunernes økonomi. Dette kan afføde krav om kompensation ved forhandlingerne om kommunernes bloktilskud. Lovgivningsmæssigt øgede krav til drikkevandskvaliteten i bygderne forventes i fremtiden at drive bygdernes produktionsomkostninger for vand i vejret. Se i øvrigt afsnit 1.11.3 om omkostningerne til vandforsyning.

1.5.1 Særligt om konsekvenser for husstande

I dette afsnit behandles de økonomiske konsekvenser for husstande. Se bilag 3 for oversigt over de estimerede omkostninger for husstand i 2013.

1.6 Konsekvenser for fiskeriindustrien

Reduktion af rabatten for fiskeriindustrien vil betyde højere el- og vandpriser for fiskeriindustrien.

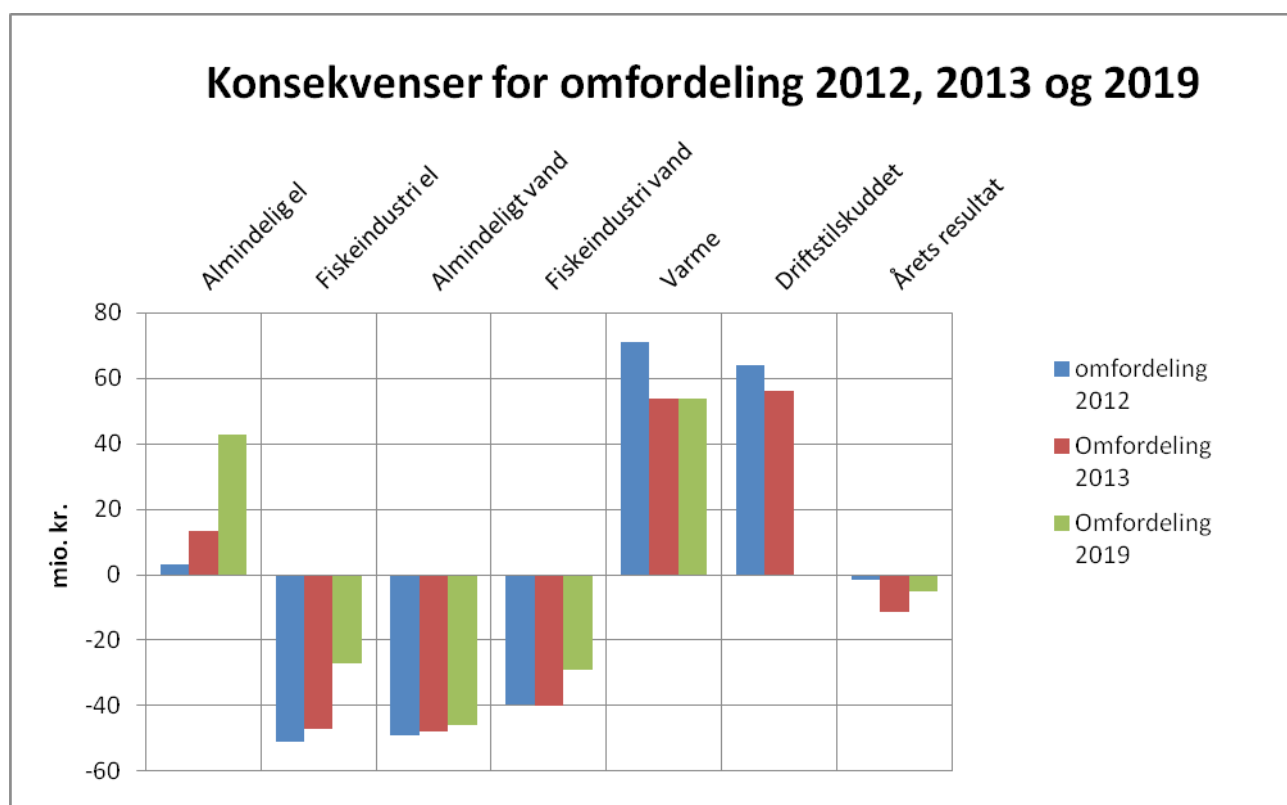
Nedenfor ses den forventede samlede meromkostning for fiskeriindustrien. Tallene viser, hvor meget mere fiskeindustrien alt andet lige vil betale i forhold til 2012.

Mer/mindre omkostninger for fiskeriindustrien

	2013	2019
Vand, fiskeindustrien	2,888	13,457
El, fiskeindustrien	2,692	21,775
I alt meromkostning	5,58	35,232

1.7 Konsekvenser for omfordelingen

Nedenfor ses forslaget skønnede konsekvenser for omfordelingen over forsyningsøkonomien. Omfordelingen viser, hvor der er evt. overskud eller underskud fra salg af forsyning til de forskellige vare- og kunde grupper.

Figur 2 viser omfordelingen til og fra forskelle varegrupper.

I oversigten vises omfordelingen i 2012, 2013 og i 2019, hvor forslaget efter planen er fuldt ud implementeret.

1.8 De afledte konsekvenser

De afledte konsekvenser er i sagens natur meget svære at forudsige, da de bl.a. afhænger af, hvordan virksomheder tilpasser sig til de ændrede omkostninger for el, vand og varme.

1.8.1 Afledte konsekvenser for fiskeriindustrien og -erhvervet

Der er større produktion af fiskeriprodukter i: Nuuk, Sisimiut, Ilulissat, Aasiaat, Qasigiannqut, Maniitsoq.

Produktion og forarbejdning af fisk og rejer indbefatter kogning og pilning af rejer, filetering af fisk, indfrysning og pakning m.v. Der sker endvidere en stor indhandling af torsk, rejer,

krabber hellefisk m.v. i de byer. Dette betyder, at der er en relativt stor beskæftigelse og driftsøkonomi i disse byer, og at fiskeriindustrien i de pågældende byer også har et stort forbrug af el og vand.⁷

Der findes analyser over, hvor stor en omkostningspost el og vand udgør for større fiskeriindustri anlæg⁸: Analysen, fra 2006, viser at omkostningen til el og olie udgør 3,7 % mens omkostningen til vand udgør ca. 1,7 % af fiskeindustriens samlede omkostninger. El og vand udgør således samlet set en mindre andel af fiskeriindustriens samlede omkostninger til at producere, idet prisen på olie ikke påvirkes af dette forslag.

Analysen viste endvidere at omkostningerne til især vand alligevel var en markant højere omkostning for fiskeriindustrien i Grønland sammenlignet med Norge og Canada.

Prisen for reje- og fiskeprodukter er markedsbestemte, og virksomhederne vil således ikke kunne overvælde en meromkostning på deres afsætningsmarked ved at hæve salgspriserne. Dette betyder, at industriens omkostninger er et vigtigt konkurrenceelement. Dette har også betydning for, hvordan virksomhederne må forventes at reagere på en reduktion af fiskeindustrirabatten.

Forslaget forventes derfor i sig selv kun at få begrænsede konsekvenser for fiskerindustrien i Grønland. Energifriser skal ses i sammenhæng med de øvrige rammevilkår, som fiskeriindustrien er underlagt. Rammevilkår som også på andre områder er under forandring. Fiskeindustriens rammevilkår er f.eks. adgang til fiskeressourcer og vilkårene herfor, indhandlingspligt, arbejdsmarkedet og skatteforhold m.v. Dette må også ses i forhold til rammevilkårene i andre lande, hvor fiskeriindustrien ellers kan placere deres produktion.

Forslaget lægger op til en begrænset reduktion af fiskeriindustriens rabatter. Reduktionen af rabatten sker endvidere gradvist. Men ændringerne må antages at bidrage til de forandringer, der allerede i dag sker i erhvervet, såsom en øget konsolidering, større anlæg, samt en større og mere fleksibel fiskeriflåde med en længere aktionsradius.

Når fiskeindustriens el- og vandpriser hæves, vil virksomhederne for at fastholde sit afkast enten skulle effektivisere og modernisere deres produktion eller nedbringe andre udgifter:

- Forslaget kan derfor medføre, at virksomheder begynder at effektivisere deres produktion for at reducere deres vand- og elforbrug, f.eks. ved at finde mere energieffektive produktions- og indfrysningemetoder. Dette kan f.eks. ske ved en øget anvendelse af havvand ved produktionen.
- Forslaget kan endvidere medføre, at fiskeriindustrien lukker visse af indhandlings- og produktionsanlæggene for at fokusere på lokaliteter, hvor der er lavere forsyningsomkostninger. Det kan også føre til overvejelser om at flytte dele af produktionen uden for Grønland, hvor fiskerilovgivningen ikke er til hinder herfor.
- Dette kan ske i kombination med personalemæssige effektiviseringer og reduktioner.
- Virksomheder kan også forsøge at reducere deres omkostninger ved at reducere indhandlingsprisen på fisk og rejer, der udgør en produktionsomkostning for industrien.

⁷ Afsnit baseret på oplysninger fra departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug. Høringssvar til oplæg vedr. el og vand tariffer

⁸ Komparativ omkostningsanalyse i fiskeindustrien (Den grønlandske fiskeindustriens konkurrenceevne), januar 2006. Grønlands Revisionskontor A/S. Med opdatering d. 23. juni 2006.

Mindre anlæg i bygderne

Der findes i dag en del mindre fiskeriindustri anlæg i bygder, hvor der er typisk tale om indhandlings- og indfrysingsanlæg. Disse mindre anlæg vil også blive påvirket af den gradvise prisstigning. Disse mindre anlæg må forventes at blive påvirket både af de generelle tendenser og forandringer, der sker i fiskerierhvervet, og af de øgede omkostninger til forsyning.

1.8.2 Afledte virkninger for andre erhverv

Det er kun fiskeriindustrien, der har særligt lave fiskeriindustritariffer. Alle andre virksomheder betaler i dag almindelig forbrugerpriser. Andre erhverv omfatter i dette afsnit således alle andre virksomheder end fiskeriindustrien. Dette er f.eks. hotel- og restaurationsbranchen, detailhandlen, slagterier, bryggerier, luftfartsselskaber og rederier.

Virksomheder vil generelt have mulighed for at overvælte en omkostningsstigning på deres kunder og forbrugere ved at hæve deres salgspriser. Hvor meget en branche og deres priser vil blive berørt af forslaget afhænger i sidste ende af, hvor stor en andel af deres omkostninger, der udgøres af el, vand og varme.

1.8.3 Ændringer i demografi og bosætningsmønster

Forslaget ventes ikke at medføre ændringer i den måde, hvorpå befolkningen vælger af at bosætte sig i dag. Grønland ser i dag en urbaniseringstendens, hvor befolkning flytter fra mindre bosteder til de større byer og bygder.

I undersøgelsen "Mobilitet i Grønland"⁹ fremgår, at befolkningen vælger, hvor de vil bo ud fra mange forskellige hensyn: De væsentligste grunde til, at en person vælger at flytte er arbejde, på grund af partners arbejde, for oplevelsens skyld og med henblik på at tage en uddannelse. Derudover er der mange faktorer, der indgår i ens valg af bosted, såsom hvor ens familie og sociale omgangskreds bor, jobmuligheder, samt hvilke fritidsaktiviteter og muligheder området i øvrigt byder på. Husstandens omkostninger til el, vand og varme forventes ikke at være - eller komme til at blive - et væsentligt hensyn, når folk vælger, hvor de vil bo.

Forslaget indebærer desuden, at der fortsat vil ske en stor grad af omfordeling til fordel for de mindre bosteder. Priserne for el og vand vil stige i bygderne, men den vil stige meget mindre, end hvis forslaget gik mod en højere grad af kosttægte priser.

1.9 Model for implementering af forslaget samt andre ændringer vedr. prisdannelsen for el, vand og varme.

Såfremt forslag til Inatsisartutbeslutning vedtages i Inatsisartut vil der være truffet en politisk principbeslutning om, hvordan priserne skal fastsættes fra og med år 2013.

Denne beslutning udmøntes ved, at der i forslaget til Finanslov for 2013, fremsættes nye tekstanmærkninger i driftsbevillingen for Nukissiorfiit, der regulerer, hvordan priserne fastsættes. En ny prisstruktur vil først være endelig vedtaget, såfremt Inatsisartut vedtager Finansloven for 2013 med de nye tekstanmærkninger.

⁹ Mobilitet i Grønland, Mobilitetsundersøgelse 2008-2010, som et led i den Strategiske miljøvurdering. Kilde: <http://www.smv.gl/>

Udover ændringerne i Finansloven vil der skulle udstedes en ny bekendtgørelse om principper for fordelingen af omkostninger til el, vand og kollektiv varme. Bekendtgørelsen skal understøtte prisfastsættelsen som beskrevet i afsnit 1.9. Denne bekendtgørelse forventes ikraftsat pr. d. 1. januar 2013.

1.9.1 Andre forhold og ændringer i prisdannelsen for el, vand og varme

Alle tariffer for el, vand og varme skal som i dag forelægges Naalakkersuisut til godkendelse inden ikrafttrædelse i henhold til forordning om energiforsyning og forordning om vandforsyning.

Naalakkersuisuts godkendelse af tarifferne kan betegnes som en *lovbunden beslutning*, hvor der kun tilkommer Naalakkersuisut et meget begrænset skøn. Prisdannelsen og godkendelsen skal som tilfældet er det i dag ikke være en politisk beslutning, men er en lov bunden driftsbeslutning. Styringen af forsyningen og prispolitikken skal være baseret på rammestyningen, der er vedtaget af lovgiver, og af de energipolitiske mål, der formuleres af det til enhver tid siddende Naalakkersuisut. Dette forslag til Inatsisartutbeslutning vil, såfremt forslaget vedtages, udgøre Inatsisartuts rammestyning af prispolitikken for el, vand og varme.

1.9.2 Budgetterede enhedsomkostninger sikrer en præcis prisdannelse

Priserne for el og vand vil naturligt variere fra år til år. Variationerne skyldes mange forhold, såsom ændringer i omkostninger til at producere el og vand og ændringer i afsætningen.

Ændringer i omkostninger kan igen skyldes mange forhold, såsom stigende oliepriser, nedbrud af anlæg og behov for reparationer af forsyningsanlæg m.v. Se afsnit 1.9.2 om omkostninger ved at producere el, vand og varme.

Store prisvariationer er naturligvis til gene for erhvervslivet, private forbrugere og det offentlige. Forbrugernes priser skal variere med disse omkostningsstigninger, ellers vil det medføre store periodevise overskud eller underskud i forsyningsøkonomien, hvilket ikke vil være økonomisk bæredygtigt. Et prissystem med lokalitetsbestemte kostægte priser vil desuden medføre større variationer, fordi omkostninger kun påvirker den enkelte lokalitet og forbrugere på lokaliteten. Et ensprissystem ville sprede omkostningen ud over flere lokaliteter, og påvirkningen af den enkelte lokalitet vil dermed blive mindre.

Der har imidlertid i den gældende prisstrukturens levetid været store variationer i priser fra år til år, hvor nogle af udsvingene kan tilskrives den metode, som priserne fastsættes efter i dag. Den nuværende metode har blandt andet vist sig uhensigtsmæssig, når lokaliteter har overgået fra elforsyning baseret på olie til en vandkraftbaseret elforsyning.

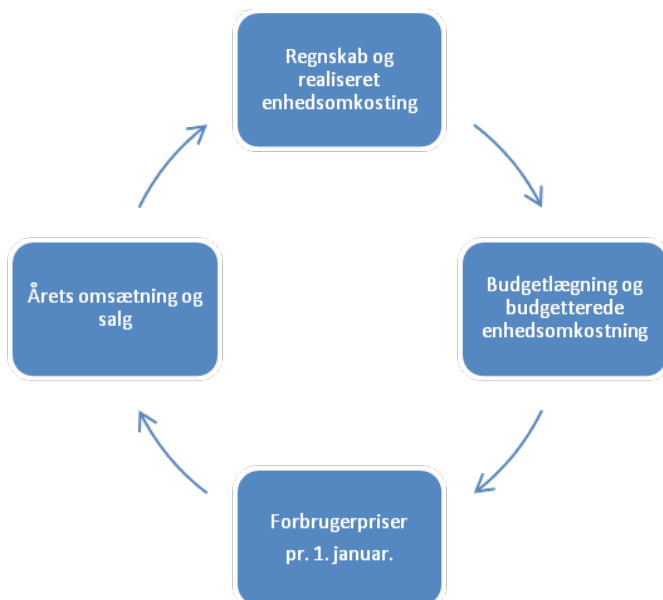
Dette skyldes til dels, at priserne fastsættes med udgangspunktet i, hvad det kostede at producere el og vand det forrige år tillagt to reguleringer. Se afsnit 1.12 under vedr. prisfastsættelsen i dag.

Naalakkersuisut foreslår, at dette ændres til en prisfastsættelse, der er baseret på budgetterede enhedsomkostninger. Dette vil betyde, at forsyningsvirksomhederne skal udarbejde et budget for hver lokalitet, der er baseret på forventede omkostningsbehov til drift, behov for vedligeholdelse m.v. De budgetterede omkostninger skal i øvrigt fordeles som i det eksisterende fordelingsregnskab i henhold til bekendtgørelse af 2006 se i øvrigt afsnit 1.10.

Den budgetterede omkostning skal herefter fordeles ud på den forventede afsætning på lokaliteten. Såfremt der ikke foreligger præcise tal for forventet afsætning, kan afsætningen være baseret på et kvalificeret skøn baseret på forrige års afsætning og udviklingen i afsætningen.

Selv med en budgetteret enhedsomkostning vil forsyningsvirksomhederne ikke med sikkerhed kunne give den helt rigtige kostægte pris hvert år for alle lokaliteter, da der kan opstå uforudsete omkostninger på grund af nedbrud m.v., eller fordi afsætningen kan afvige fra det forventede.

Derfor skal den budgetterede enhedsomkostning reguleres på baggrund af det forrige års faktisk resultat. Denne regulering vil f.eks. kompensere forbrugerne, hvis det viser sig, at den faktiske enhedsomkostning blev lavere end den, der er budgetteret for lokaliteten. Årshjulet for prisdannelsen, vil se således ud:

Prisdannelsen vil således ske som følger:

Beregning af forbrugernes priser	
+/-	Budgetteret enhedsomkostning 2013 Regulering for evt. for høj eller for lav betalt pris 2011.
=	Forbrugernes priser for el og vand 2013

Forslaget stiller større krav til forsyningsvirksomhedernes budgetlægning, der fremover skal være præcis og detaljeret nok til at kunne understøtte en budgetbaseret prisdannelse. Det vil endvidere betyde en øget administrativ belastning for forsyningsvirksomhederne, da de både skal lave en budgetteret enhedsomkostning og en realiseret enhedsomkostning, som tilfældet i dag. De budgetterede enhedsomkostninger vil, som enhedsomkostningerne i dag, skulle godkendes af forsyningsvirksomhedens revision og fremsendes til orientering til Departementet for Boliger, Infrastruktur og Trafik.

En overgangsordning, hvor prisdannelsen tager udgangspunkt i enhedsomkostninger baseret på det realiserede regnskab, kan være nødvendig for enkelte forsyningsvirksomheder, som ikke med virkning fra 2013 har regnskabsteknisk mulighed for at udarbejde budgetterede enhedsomkostninger.

Den primære fordel ved budgetmodellen er, at prisgrundlaget ikke længere vil være baseret på historiske tal for enhedsomkostningerne, hvortil der tillægges reguleringer. En afledt fordel af denne metode er, at forsyningsvirksomhederne med budgetmodellen får bedre mulighed for at vurdere de prismæssige konsekvenser for forbrugerne af f.eks. investeringer og driftsbeslutninger. En bedre synliggørelse af dette vil give forsyningsvirksomhederne og deres driftschefer et bedre værktøj til at planlægge driften til dagligt. Forslaget vil dog ikke have den store betydning for større anlægsprojekter, hvor der typisk allerede i dag foretages beregninger for, hvad investeringen vil have af betydning for lokalitetens enhedsomkostninger.

Omkostninger ved at forsyne med el, vand og varme

Dette afsnit behandler omkostningerne til at producere el, vand og varme.

Al prisfastsættelse tager sit udgangspunkt i forsyningsvirksomhedernes omkostninger til at producere el, vand og varme. Det er prissystemets opgave at regulere, hvordan disse omkostninger fordeles mellem de forskellige forbrugere via forsyningsvirksomheders priser for el, vand og varme. Dette afsnit behandler imidlertid kun produktionsomkostningerne, hvordan de opgøres og hvad der har betydning for, at omkostningerne er, som de er.

El, vand og varme produceres i dag primært af Nukissiorfiit, Grønlands Energiforsyning, som er den driftsenhed i Grønlands Selvstyre, der varetager forsyningen med el, vand og evt. varme. Nukissiorfiit forsyner 17 byer og godt 53 bygder med el, vand og i nogle tilfælde varme.

Mittarfeqarfiit, Grønlands Lufthavne, varetager af historiske og praktiske årsager forsyningen af Kangerlussuaq, Narsarsuaq og en enkelt kunde i Kulusuk med el og vand.

1.10 Produktionsomkostninger og enhedsomkostninger

Tarifferne baseres i dag på den enkelte lokalitets enhedsomkostninger. *Enhedsomkostningen er betegnelsen for alle omkostninger forbundet med at producere én enhed el, vand eller varme.*

Metoden for beregningen af enhedsomkostningerne er fastsat i hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 12 af 10. august 2006 om fastlæggelsen af principper for fordeling af omkostninger til udregning af enhedsomkostninger for el, vand og kollektiv varme.

Enhedsomkostningerne bliver beregnet på baggrund *fordelingsregnskabet*, der udarbejdes hvert år baseret på det nyeste realiserede årsregnskab. Enhedsomkostningerne danner udgangspunktet for beregningen af de priser, som forbrugerne betaler (tarifferne).

Omkostningerne er opdelt i en række omkostningsarter og opgøres for hver enkelt by og bygd for hver af de 3 varegrupper el, vand og varme. De forskellige omkostningsarter er:

- Vareforbrug
- Personaleomkostninger
- Øvrige kapacitetsomkostninger

- Afskrivninger
- Renter

De samlede omkostninger for hver varegruppe fordeles på årets afsætning af el, vand og varme, således at der for hver lokalitet beregnes enhedsomkostninger på:

- El, kr. pr. kWh
- Vand, kr. pr m³
- Varme, kr. pr. MWh

Formålet med fordelingsregnskabet er at understøtte lokalitetsbestemte kosttægte priser på el og vand. Omkostninger tilskrives derfor så vidt muligt for hver enkelt lokalitet, således at enhedsomkostninger afspejler omkostningerne ved at producere el, vand og varme i den enkelte by og bygd. Der er dog nogle omkostninger, der ikke kan fordeles ud på de enkelte lokaliteter; dette er f.eks. fællesomkostninger, men også rentekomkostninger fordeles efter de enkelte lokaliteters anlægsmasse i forhold til forsyningsvirksomhedens totale anlægsmasse.

1.10.1 Fællesomkostninger

Forsyningsvirksomheders fællesomkostninger er omkostninger til at varetage fælles funktioner, der ikke kan tilskrives en bestemt by eller bygd. Fællesomkostninger er for eksempel omkostninger til økonomi og regnskab, personaleafdelingen (HR), kommunikation og kundeservice. Dette er opgaver, der varetages centralt af hovedkontoret og energitjenesterne.

Fællesomkostninger fordeles på følgende måde:

- Energitjenesternes fællesomkostninger opgøres i omkostningerne til personale, kapacitet og afskrivninger og fordeles på de enkelte segmenter el, vand og varme.
- Hovedkontorets omkostninger fordeles ud på el, vand og varme efter energitjenesternes totale omkostninger til personale, kapacitet og afskrivninger på el, vand og varme. Herefter bliver omkostningerne fordelt ud på byer og bygder efter den leverede mængde el, vand eller varme.

Projektstyring af bygge- og anlægsprojekter varetages i dag af hovedkontoret, men omkostningerne til projektstyring tilskrives så vidt muligt de enkelte byggeprojekter.

1.10.2 Fordelingen af renter og afskrivninger mellem el og varme

Den interne afregning af el og restvarme til varme er i bekendtgørelsen fastsat til 0,01 kr. pr. kWh. Denne beregningsmetode er også beskrevet i beslutningsforslaget om Ensprisreformen¹⁰, hvor det bemærkes, at beregningen medfører at elproduktionen dermed afholder alle afskrivninger og renter. Fordelingen betyder at el-enhedsomkostningerne og dermed de kosttægte tariffer bliver kunstigt høje, samt at varmesektoren opnår et større provenu, idet forskellen her mellem salgsprisen og kostprisen for varme bliver højere.

Situation har således siden d. 1. januar 2008 været, at afskrivningerne fra vandkraftværker bliver fordelt mellem varme- og elproduktion. I dag sker dette baseret på afsat el til lys og kraft og el til produktion af varme.

¹⁰ Landsstyrets forslag til overgangs- og udligningsordning for at omlægge ensprissystemet for el, vand og varme. Nuuk, d. 24. september 2004

Fordelingsregnskabet's enhedsomkostninger for varme har i dag ikke betydning for varmepriserne, der udelukkende fastsættes på baggrund af prisen på olie. Men fordelingen er indirekte væsentlig for beregningen af de kosttægte elpriser til lys og kraft, idet de tager udgangspunkt i fordelingsregnskabet (enhedsomkostningerne).

1.11 Forhold, der påvirker omkostningerne

Siden 2005 og indførelsen af den gældende prisstruktur har der været udarbejdet fordelingsregnskaber, hvor omkostningerne til at producere el, vand og varme opgøres i hver by og bygd. Enhedsomkostningerne er ikke faste tal, men disse ændrer sig hvert år, afhængigt af hvordan omkostningerne og afsætningen udvikler sig.

Enhedsomkostninger, 2010, i udvalgte byer:

	El enhedsomkostninger							
	Nanortalik	Aappilattoq	Nuuk	Ilulissat	Qeqertarsuaq	Tasilaq	Isortoq	
Vareforbrug	1,40	1,50	0,01	1,40	1,40	0,11	1,98	
Personaleomkostninger	0,75	2,61	0,14	0,20	0,62	0,49	1,40	
Kapacitetsomkostninger	1,51	0,68	0,35	0,33	0,80	0,96	0,68	
Afskrivninger	0,41	0,84	0,28	0,22	0,74	0,63	0,72	
Renter		0,28	0,14	0,13	0,18	0,39	0,26	
Enhedsomkostning	4,07	5,91	0,92	2,28	3,74	2,58	5,04	

Enhedsomkostningerne varierer fra lokalitet til lokalitet, fordi omkostningerne til at producere varierer. Generelt er enhedsomkostningerne lavere i de større byer, hvilket skyldes de stordriftsfordele, der opstår, fordi der er flere til at betale de faste omkostninger.

Omkostninger til kapacitetsudvidelser og vedligeholdelse vil af samme grund påvirke mindre lokaliteter mere end de større. Men generelt bliver enhedsomkostningerne påvirket meget af disse omkostninger.

Der kan være store udsving i enhedsomkostningerne for et givet produkt fra år til år. Dette skyldes dels, at der kan være forskelle i omkostninger fra år til år, men det kan også skyldes variationer i afsætningen (salget af el, vand eller varme).

De ændringer i omkostninger, som kan påvirke enhedsomkostningerne, er mange. En række af ændringerne (omkostningsstigninger og -fald) er uden for Nukissiorfiits kontrol. Dette kan f.eks. være ændringer i olieprisen, som afhænger af verdensmarkedspriserne, men det kan også være de lønstigninger i samfundet, som forhandles mellem arbejdsmarkedets parter. Lovgivningskrav til forsyningen og krav til beredskab og sikkerhed er også i vid udstrækning med at påvirke omkostningsniveauet for forsyning. Renter og afskrivninger påvirker enhedsomkostninger og afhænger af behovet for investeringer i anlæg og af anlægsstrategien.

1.11.1 Vandkraftværker og omkostningssammensætning

I perioden 2004 – 2013 opføres der 3 nye vandkraftværker, og dette medfører, at størstedelen af landets indbyggere fra 2013 forsynes med el fra vandkraft. Vandkraftværker erstatter dieselmotorer og generatorer, som den primære forsyningsform i de pågældende byer.

Opførelsen af vandkraftværker medfører også et skift i Nukissiorfiits omkostningssammensætning i de byer, som forsynes fra vandkraft og for Nukissiorfiit som helhed. Dieselmotorer har forholdsvis lave faste omkostninger, men høje driftsomkostninger primært til olie. Vandkraftanlæg har derimod høje faste omkostninger, men har meget lavere

driftsomkostninger. Vandkraftanlæg giver dermed også en mindre følsomhed overfor olieprisændringer.

Opførelsen af vandkraftværkerne er foretaget med lån fra landskassen. Nukissiorfiit har derfor en gældsbyrde til landskassen, der medfører højere omkostninger til renter og afskrivninger i de kommende år.

1.11.2 Qorlortorsuaq voldgiftssagen

Qorlortorsuaq vandkraftværk forsyner forbrugerne i Narsaq og Qaqortoq.

Nukissiorfiit indgik i 2003 en entreprisekontrakt med Energikonsortiet I/S, som var entreprenøren, der opførte vandkraftværket. I forbindelse med afslutningen af arbejdet med værket havde Energikonsortiet ekstrakrav mod Nukissiorfiit. Nukissiorfiit havde en række modkrav mod Energikonsortiet primært relateret til mangler ved det udførte arbejde. Da parterne ikke kunne nå til enighed rejste Energikonsortiet i 2009 sagen ved Voldgiftsretten for Bygge- og anlægsvirksomhed.

Voldgiftssagen er forbundet med omkostninger, der i 2012 har påvirket priserne for forbrugerne, og som også i fremtiden kan påvirke el priserne i Narsaq og Qaqortoq:

- Sagsomkostninger: Nukissiorfiits omkostninger til at føre sagen, dvs. omkostninger til advokat, tekniske rådgivere og en andel af omkostningen til voldgiftsretten.
- En evt. erstatning, som voldgiftsretten pålægger Nukissiorfiit at betale, eller et evt. forligsbeløb.

Sagsomkostninger

Sagsomkostningerne indgår som udgangspunkt i regnskabet som en driftsomkostning og påvirker dermed Nukissiorfiits priser i Narsaq og Qaqortoq i et enkelt år.

Nukissiorfiits sagsomkostninger i 2010 har bidraget til at øge Nukissiorfiits elpriser i Qaqortoq og Narsaq med 35 øre pr. kWh i 2012.

Sagsomkostningerne i 2011 og 2012 vil ligeledes påvirke Nukissiorfiits priser i 2013 og 2014. Hvor meget priserne vil blive påvirket afhænger af, hvor store omkostninger Nukissiorfiit har til at føre sagen.

Erstatning eller forligsbeløb

En evt. erstatning eller et forligsbeløb vil medføre, at vandkraftværkets værdi opskrives, hvilket vil forøge Nukissiorfiits afskrivninger og renteomkostninger på lokaliteten.

En erstatning eller et forligsbeløb vil dermed påvirke forbrugernes priser mindre pr. år, da den vil blive fordelt ud over værkets levetid. Hvor meget det vil påvirke priserne, afhænger af størrelsen af erstatningen eller forligsbeløbet.

1.11.3 Omkostninger til vandforsyning

Tidligere var bygderne ikke omfattet af de samme krav til drikkevandskvalitet som byerne. I 2008 trådte der en ny bekendtgørelse om vandkvalitet¹¹ i kraft, der medførte, at drikkevandskvaliteten i bygderne pr. 1. januar 2009 skulle opfylde de samme krav, som i byerne. I bygderne havde der hidtil kun været foretaget grov filtrering, men ingen egentlig vandbehandling.

¹¹ Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 7 af 17. marts 2008 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg.

Højere krav til vandkvalitet betyder at Nukissiorfiit i mange bygder skal opgradere deres eksisterende vandværker med vandbehandlingsanlæg, som f.eks. UV-anlæg og kloring. Desuden medfører kravene, at der skal udtages vandprøver, som skal sendes til et laboratorium til kontrol. De højere krav betyder, at der er et investeringsbehov i bygderne, hvilket vil føre til højere omkostninger til at forsyne bygderne med vand. En evaluering af bekendtgørelsen forventes igangsat i 2013.

Nukissiorfiit foretog i 2010 et skøn over, hvilke omkostninger en fuldstændig opfyldelse af drikkevandsbekendtgørelsen i bygderne vil have. Meromkostninger ved de øgede krav forventes skønsmæssigt at være følgende.

Anlægsomkostninger og engangsomkostninger:

- Efteruddannelse af ansatte i bygderne estimeret til 0,6 mio. kr.
- Opførelse af nye oplæg estimeret til 52,8 mio. kr.

Årlige driftsomkostninger:

- Merudgifter til prøveudtagning estimeret til 0,5 mio. kr.
- Øgede driftsudgifter estimeret til 21,0 mio. kr.

En anden faktor, der kan bidrage til stigende priser for vandforsyningen er placeringen af vandressourcerne. I byerne Sisimiut, Ilulissat og Aasiaat ligger vandressourcen meget tæt på bygrænsen. Dette medfører en øget risiko for forurening af vandressourcen fra aktiviteter i vandoplandet. Endvidere udgør vandspærrezoneerne en hindring for udbygningen af byerne og for rekreative og erhvervsmæssige aktiviteter i vandoplandet. Nogle steder vil dette på sigt kræve investeringer i opgradering af vandbehandlingen eller ændringer i vandindvindingen. Investeringer som i sidste ende vil blive betalt af forbrugerne gennem deres vandpriser.

Den nuværende tarifstruktur

Dette kapitel vil beskrive den nuværende tarifstruktur, og hvordan tarifferne for el, vand og varme beregnes i dag.

Indledningsvis beskrives historikken bag den nuværende tarifstruktur. Dernæst beskrives, hvordan de konkrete tariffer beregnes. I den nuværende tarifstruktur er der både et tilskud fra landskassen samt en krydssubsidiering mellem el, vand og varmekunder. Dette er nærmere beskrevet i afsnit 1.16 om omfordeling.

Den nuværende tarifstruktur, kaldet ensprisreformen, blev vedtaget i 2004 som et led i en samlet overgangs- og udligningsordning, der også omfattede hævnning af det skattemæssige bundfradrag.

Tidligere var der enspriser på el og vand gældende i hele landet, og prisen for forsyning afspejlede de landsdækkende omkostninger ved at levere el og vand. Ensprisreformen havde til hensigt væsentligt at ændre på dette princip, således at priserne i stedet kom til at afspejle omkostninger ved at forsyne den enkelte by og bygd.

For at undgå at pludselige tarifstigninger skulle have en chokeffekt på samfundet, blev der vedtaget en overgangsordning kaldet ensprisreformen, hvor de enkelte lokaliteters tariffer blev begrænset af en maksimaltarif, der udgjorde et loft for, hvad kunderne i sidste ende kunne komme til at betale. Desuden blev der indført en minimumstarif, der begrænsede, hvor lavt tariffen måtte blive.

I perioden 2005 – 2009 skulle maksimaltariffen herefter gradvist stige og på sigt udfases indtil alle lokaliteter betalte kostægte tariffer.

De vedtagne regler for, hvordan tarifferne skulle gå mod mere kostægte tariffer, resulterede som forventet i højere maksimaltariffer. Det daværende Naalakkersuisut valgte imidlertid i 2006 at fravige bestemmelserne i reformen og sænkede maksimaltariffen på el med 25 øre pr. kWh for at imødegå en prisstigning som en følge af olieprisstigninger. I 2008 blev maksimaltariffen endnu en gang sænket. Denne gang med 1. kr. pr. kWh. Overgangsordningen er herefter blevet videreført i perioden 2010 – 2012.

1.12 Tarifferne

For vand og el er der i tarifstrukturen fastsat 2 kundegrupper/forsyningsformer:

- Almindelige kunder
- Fiskeindustrivirksomheder

1.13 El- og vandtariffen til almindelige forbrugere

Almindelige forbrugere skal som udgangspunkt betale *kostægte tariffer*, der afspejler produktionsomkostningerne i den enkelte by eller bygd. Tariffen må ikke overstige maksimaltariffen, og tariffen må ikke komme under minimaltariffen.

Den kostægte tarif

Den kostægte tarif tager udgangspunkt i de nyeste beregnede enhedsomkostninger. F.eks. vil tarifferne i 2013 tage udgangspunkt i enhedsomkostningerne for 2011.

Forskelle i omkostnings- og afsætningsniveauet mellem 2011 og 2013 betyder, at enhedsomkostningerne for 2011 ikke direkte kan overføres til - eller svarer til - omkostningsniveauet i 2013. For at kompensere for dette tillægges enhedsomkostningerne en regulering. Desuden reguleres enhedsomkostningerne for forskellen mellem den betalte tarif og den faktiske omkostning i år 2011. Formålet med reguleringen er enten at opkræve eller kompensere forbrugerne for et evt. overskud eller underskud, der opstår på lokaliteten et enkelt år.

Skematisk bliver tarifferne for f.eks. 2013 beregnet efter nedenstående fremgangsmetode:

	Enhedsomkostning 2011
+/-	Regulering for budgetteret omkostningsændringer fra år 2011 - 2013
+/-	Regulering for forskellen mellem betalt tarif og faktisk omkostning 2011
=	Kostægte tarif 2013

Minimal- og maksimaltariffen

Hvis den kostægte tarif på lokaliteten overstiger maksimaltariffen, betaler forbrugerne kun maksimaltariffen.

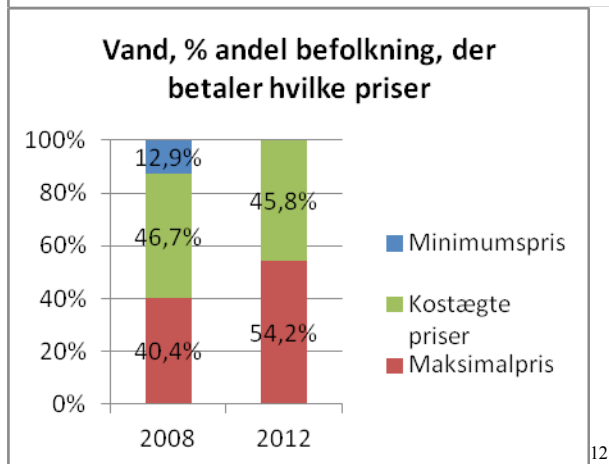
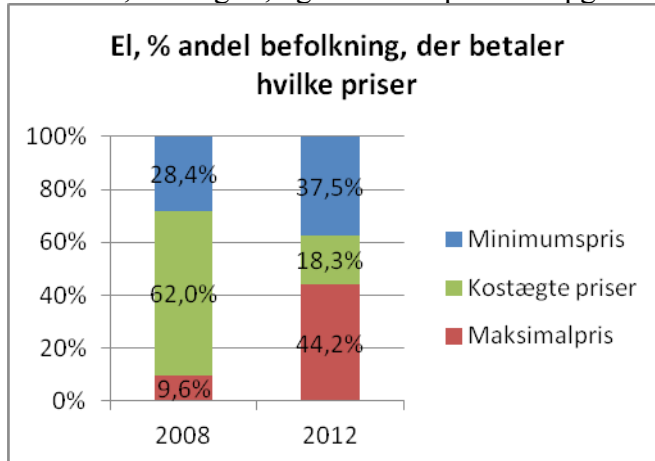
Maksimaltarifferne har siden 2009 kun være reguleret som følge af ændringer i Nukissiorfiits lokale enhedsomkostninger, dvs. at maksimalpriserne har været reguleret som følge af ændringer i f.eks.:

- Anlægsinvesteringer
- Driftsomkostninger
- Forbrug af fossile brændstoffer

Minimaltariffen reguleres i forhold til maksimaltariffen.

På lokaliteter, hvor den kostægte tarif ligger under minimaltariffen betaler forbrugerne minimaltariffen. Minimaltariffen reguleres i forhold til maksimaltariffens stigninger og fald. Minimaltariffen giver et overskud for forsyningsvirksomhederne.

Nedenfor ses den procentvise andel af Nukissiorfiits forbrugere, der betaler henholdsvis minimal-, kostægte-, og maksimalpriser. Opgørelse for 2008 og 2012.

12

1.14 Fiskeindustritariffer for el og vand

Fiskeriindustriens priser blev i ensprisreformen i 2005 fastsat til at udgøre 33,33 procent af lokalitetens kostægte priser.

Fiskeindustriens særligt lave priser skulle dog på sigt kombineres med et investeringsbidrag, som havde til hensigt at dække nogle af det offentliges omkostninger til investeringer i nye forsyningsanlæg for fiskeriindustrien. Investeringsbidraget blev dog aldrig implementeret på grund af problemerne med at finde en tilfredsstillende model.

Fiskeriindustriens tariffer er senere af fiskale hensyn hævet til at udgøre de nuværende 41,5 procent af de kostægte priser på lokaliteten.

¹² 2008-tal fra redegørelse for Evaluering af Ensprisreformens konsekvenser. 2012-tal baseret på Departementets opgørelse på baggrund af oplysninger fra Nukissiorfiit og befolkningstal fra 2009.

Af tekstanmærkningerne til Finansloven 73.94.02 fremgår:

”Fiskeindustrien skal betale 41,5 % af den lokale enhedsomkostning for el og vand i hver enkelt by og bygd.”

Desuden er der fastsat følgende grænser for fiskeindustritariffen:

”I byer og bygder kan fiskeindustrien højst betale samme tarif for el og vand som andre forbrugere samt minimum 41,5 % af minimumsprisen for andre forbrugere.”

1.15 Prisen for varme

Tarifferne for varme er i dag en landsdækkende enspris baseret på prisen på olie. Der fastsættes to varmetariffer:

- Fjernvarme kr. pr. MWh (Vandbåren fjernvarme og direkte elvarme)
- Afbrydelig elvarme kr. pr MWh (Afbrydelig elvarme, kun tilgængeligt i Nuuk) Hvor varmekunden skal have en oliekedel i de tilfælde, hvor der ikke er tilstrækkelig el-kapacitet til elvarme.

Varmetariffer beregnes efter et oliesubstitutionsprincip, hvor den eneste variabel er prisen på olie. Prisen afspejler derfor, hvad det vil koste at producere én MWh varme med olie. Varmetariffen beregnes med olieprisen som eneste variable, baseret på forudsætninger om udnyttelsesgraden af olie til opvarmning. Hertil tillægges omkostninger til vedligeholdelse af anlæg baseret på nogle gennemsnitsbetragtninger. Prisen er således ikke afhængig af, hvad produktionsomkostningerne for varmen er.

Hovedårsagen til at man har valgt at prissætte varme som beskrevet er problemerne med at prissætte et restprodukt. Varmen, der produceres med restvarme fra oliebaseret elproduktion og med overskydende kapacitet fra vandkraft, er et restprodukt fra produktionen af el til lys og kraft. Dette forhold kan være svært at afspejle i fordelingen af omkostningerne, f.eks. afskrivninger og renter, mellem produktionen af el og varme. En anden grund er, at varme er provenuskabende og dermed medvirker til at balancere den samlede forsyningsøkonomi.

1.16 Omfordeling under den gældende prisstruktur

Når der sælges el og vand til maksimalpriser, overstiger omkostningerne ved at levere forsyning den pris, som forbrugerne betaler. Dermed opstår der et underskud for Nukissiorfiit og for forsyningsøkonomien. Ligeledes opstår der et underskud fra salget af vand og el til den lave fiskeriindustritarif. Behovet for omfordeling i prissystemet stiger, desto flere der betaler maksimalpriser.

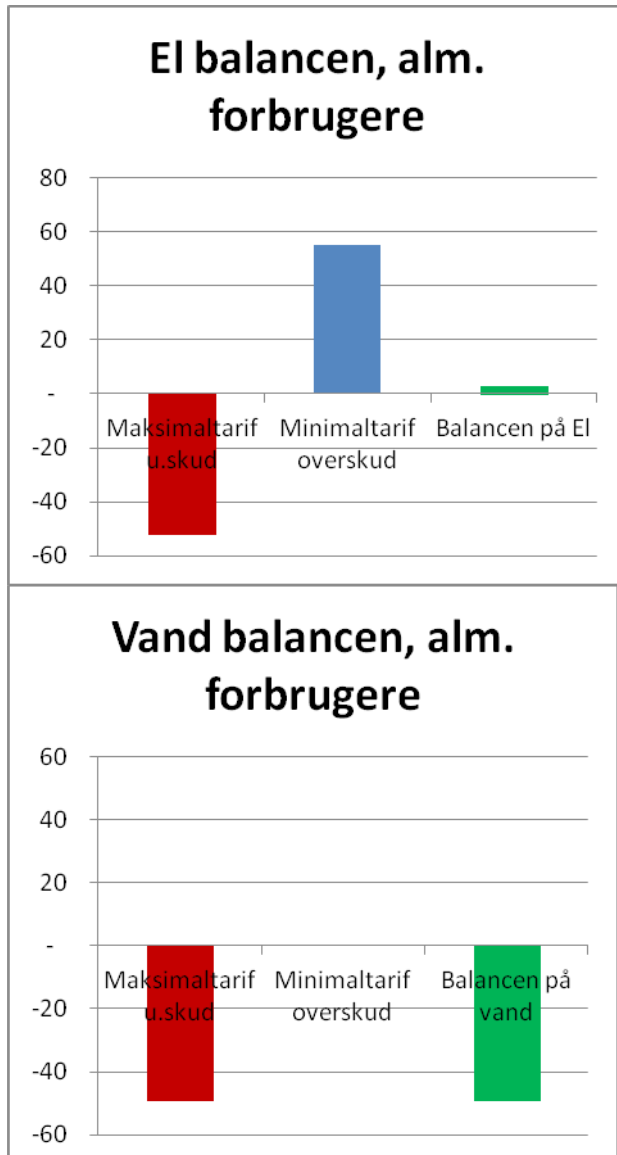
Dette underskud finansieres i dag bl.a. gennem Finanslovens driftstilskud til Nukissiorfiit, men for en stor dels vedkommende finansieres underskuddet også via omfordelingen fra andre kunde- eller varegrupper. Dette kaldes også krydssubsidiering. Krydssubsidiering opstår primært fra salget af fjernvarme og fra minimalprisen på el. I begge tilfælde er der tale om tariffer, som er højere end produktionsomkostningerne, hvorefter der opstår et overskud.

Omfordelingen afspejler, hvor store beløb en af disse kundegrupper netto har modtaget fra, eller afgivet til, Nukissiorfiit gennem deres tariffer. Størrelsen af disse netto-strømme tages herefter som udtryk for omfordelingen over tarifstrukturen.

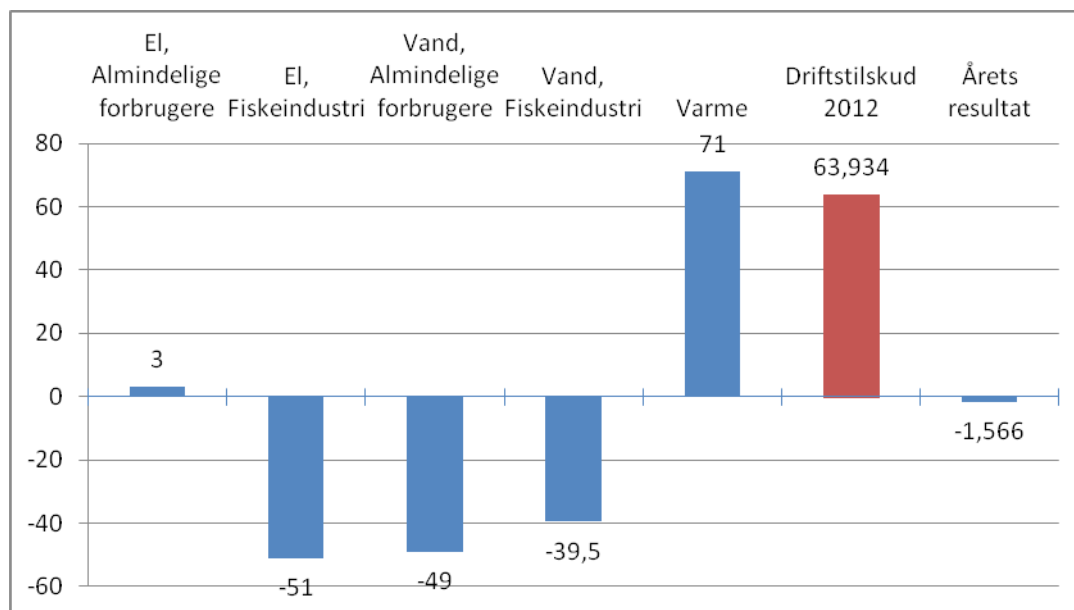
I 2012 forventes den samlede omfordeling fra andre kunde- og varegrupper at være på ca. 126 mio. kr., hvoraf ca. 52 mio. kr. forventes at komme fra el minimaltariffen, som betales i Nuuk

og Sisimiut. Salget af varme forventes at give ca. 71 mio. kr. i 2012. Omfordeling i tarifstrukturen er derfor samlet en større finansieringskilde end Finanslovens driftstilskud, som i 2012 er på 66,334 mio. kr.

For salget af vand er billedet anderledes. I 2012 er der ingen lokaliteter, der betaler minimaltariffen, og kun 3 lokaliteter betaler kostægte priser. Alle andre lokaliteter betaler maksimaltariffen i 2012. Minimaltariffen på vand giver derfor i 2012 intet overskud.

Det samlede omfordelingsbillede i 2012 for tarifstruktur er som følger:

Overskuddet på varme opstår, fordi Nukissiorfiit i dag producere en stor andel af varmen med el fra vandkraft (ca. 67 pct.), hvilket er markant billigere at producere end varme produceret med olie. Andelen af varme produceret med el forventes at øges, når vandkraftværket i Ilulissat idriftsættes.

Det konkrete omfordelingsniveau varierer fra år til år, f.eks. på grund af variationer i de enkelte lokaliteters omkostningsniveau og afsætning. Omfordelingen fra f.eks. minimaltariffen på el og fra varme vil generelt stige i de tilfælde, hvor tariffen hæves som en følge af olieprisstigninger. Dette skyldes, at maksimaltariffen hæves med omkostningseffekten af en olieprisstigning, og minimaltariffen hæves i forhold til maksimaltariffen. Da produktionsomkostningerne til el i Nuuk ikke påvirkes af stigende olieomkostninger, stiger spændet mellem produktionsomkostningerne og minimalprisen.

De byer og bygder, der betaler kostægte priser, giver hverken overskud eller underskud, idet de her betaler en pris, som svarer til produktionsomkostningerne. Varmeprisen hæves ligeledes, da den reguleres i forhold til olieprisen, hvilket giver et større provenu fra salget af varme i Nuuk.

Bilagsoversigt

- Bilag 1. Oversigt over byer på over 1.500 indbyggere og bosteder under 1.500 indbyggere.
- Bilag 2. Skønnet udvikling i minimalprisen, kostægte priser og priser i de mindre bosteder 2013.
- Bilag 3. Oversigt over konsekvenser for husstand i 2013.
- Bilag 4. Sammenligning mellem omkostningen ved privat oliefyr / fjernvarme.